

A keresztény nemzeti gondolat hírnöke

XIX. évfolyam

* Társadalmi, kulturális, hagyományőrző folyóirat *

2012. Karácsony

Karácsonyi melléklet

AZ ELSŐ KARÁCSONY ÓTA

Az első karácsony és azóta minden karácsony az Isten embereknek elmondott gyönyörű szép meséje.

Mondják, a mese nélkül nevelkedett gyermekek lélekben szegények. A mese a szív levegője és napfénye.

Istenem, meséld minden évben újra és újra nekem, nekünk, a jelenben élő és a jövőben élő emberiségnek Fiad születését. Meséld a karácsonyt, melyet az embereknek készítettél! Apánk meséit nem feledjük el. Mennyei Atyánk, meséld, a Te meséd igaz, jó, szép és az élet nekünk!

Az első karácsony óta a betlehemi istálló és bármilyen emberi „istálló” nem istálló többé, mert ahol megszületett Szeretet van, ott a menny, ott az Isten.

És ezért az első karácsony óta minden palota, kastély, toronyház, felhőkarcoló, kunyhó, templom vagy akár az emberi szív, ha nem születik meg benne a Szeretet, csupán istálló...

Az első karácsony óta Jézusban Isten emberként vállalta a világot. Ezt a világot, és élni kezdte emberi életünket.

Az első karácsony óta ez a világ nem átkozott, hanem áldott. Az Istengyermek szívének dobbanásait anyja sem hallotta. Oly kicsiny a magzatnyi szív. De ez a szív attól a pillanattól kezdve, hogy dobogni kezdett, szereti a világot és Földünket, - életünket Isten szívéhez emeli.

Az első karácsony óta hihetjük, hogy az ember többé nincs a Földhöz kötve. Tér és idő rácsait szétfeszítette a Megtestesült Isten Fia. Örök sorsát veszendő sorsunkba szötte, múlandóságunkat örökkévalóságába emelte. (Pilinszky)

Az első karácsony óta mi emberek, istenképmások, rokonai lettünk az Istennek: „Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az mind testvérem, nővérem és anyám.” (Márk 3,35)

A kis Jézus (endrődi templom)

Az ember továbbra is érzi, tapasztalja a világtasztrófákat, háborúkat, ártatlanok szenvedését, és vélheti, hogy „az Isten is lehunyja a szemét”, ám hittel hihetjük keserű gondolatainknál az erősebb ténnyt: Isten megtestesült Fiában, kinyitotta szemét, és emberszemmel látja könnyeinket, ember-szívével érzi szenvedésünket, és mondja: „Ne féljetelek... Láttam a sátánt: mint villám bukott le az égből...”

Az első karácsony óta az embert kell elkerülni, ha valaki az Istennel nem akar találkozni. – Örjítő lehet annak, akit nem érdekel az Isten, tagadja és állítja: nem látam soha. Ám kénytelen tudomásul venni, hogy Jézus születése óta ezt mondja az Isten: „Bizony mondom nektek: Amit e legkisebb testvéreim (a rászoruló emberek) közül eggyel is tettetek, velem tettétek... Amit nem tettetek eggyel is e legkisebbek (az emberek) közül, velem nem tettétek...”

Az embert kellene elkerülni, hogy Istennel ne találkozzunk. Kegyetlen ez annak, aki nem akar Isten szemébe nézni. Boldogító annak, aki „igaz” akar lenni. Ó, mily könnyű szentnek lenni: el kell fogadni Isten szeretetét, és szeretni Őt mindazzal, amit embertársainknak teszünk a legkisebbeknek, az első karácsony óta.

Az ember szívével közeledhet Istenhez, s amit szíve dobog, azt szája megvallhatja: szeretlek, Istenem. És Isten Jézus Szívével dobogja vissza: „Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.”

Az első karácsonyt és a ma karácsonyát szívvel lehet megközelíteni. A Húsvét tagadások és tanúságok keresztútjében áll előttünk.

A Pünkösöd bölcselkedni készlet a Lélek keresésében. A Szentháromság szellemi erőfeszítést igényel. Ezekben az ember „erőlködik” Isten felé.

A karácsony ünnepeiben Isten hajol gyöngéden az ember felé. A Kis Jézusban gyermekszemmel néz ránk, kicsiny kezével integet, hívogat, hús-vér szívből szeret...

Minden karácsony, az első és a mostani, a szív ünnepe. Mi lehetne más, hiszen Isten Szeretet. Szenteste valóságban megöleljük a mieinket, és azokat, akik távol vannak. De legyünk merészek, nyújtsuk kezünket mindenkinek, aki embernek született, hiszen Isten rokonai ők (e sorok írója is).

Karácsony van: „Az Ige testté lett és közöttünk lakott.” - vallja János apostol. Karácsony elmúlhatatlan öröme hitünkben, hogy velünk, közöttünk is lakik. Az első karácsony óta...

Máczy István

Kedves Olvasóinknak a gyomai születésű, katolikus írónk gondolataival kívánunk KEGYELEMTELJES, ÁLDOTT KARÁCSONYT!

Teilhard de Chardin
(francia jezsuita teológus, filozófus, paleontológus)

ATYÁM! KEZEDBE AJÁNLOM LELKEMET!

Milyen jó, hogy rábízhatjuk
kezünket arra a Kézre,
amely megtörte és életre
keltette a Kenyeret,
amely megáldotta és megsimogatta
a gyermekeket,
s amelyet szegek vertek át.
Ráhagyatkozni arra a Kézre,
amely olyan, mint a miénk,
de amelynek tetszőleges
döntését csupa jóság vezérli
s folyton csak szorosabban
köt le minket önmaga számára.
Átadni magunkat annak a puha és
hatalmas erejű Kéznek,
amely lehat a lélek velejéig,
amely formál és teremt,
s amelyen át oly végtelen
szeretet árad.

Szent-Györgyi Albert
(Nobel-díjas orvos, biokémikus)

URAM
Fölfedted előttünk az anyagban
rejlő energia titkát,
Hogy munkánkat könnyebbé
és az életet magasztossá tegyük,
Megtanítottál a hangnál is
sebesebb utazásra,
Hogy a távolság ne váljassza el
többé az embertől az embert.

Munkánk gyümölcsét,
a lövedékké sűrített energiát
Mi eljuttatjuk a föld
legtávolabbi sarkaiba,
Hogy egymást nyomorúságba
és pusztulásba taszítsuk,
Hogy a letarolt földről
kiirtsunk minden élő.

Uram! Ne hagyd,
hogy leromboljam az élet templomát,
Engedd, hogy hasznomra váljék a tudás,
hogy hasznossá lehessen általa!
Adj méltóságot rövid napjaimnak!

Csillag Veronika fordítása

ROGER TESTVÉR,
(TAIZEI szerzetesközösség
alapítójának imája)

Krisztus,
Te ránk hagytad,
újra meg újra ránk bízod
a szót:
Isten megbocsátásának,
az emberbe vetett
bizalmának ígéjét.
Hogy követni tudjunk,
erőt adsz
a szüntelen újrakezdéshez.
Követni téged
életünk hétköznapi
eseményei közepette:
ez csak abból áll,
hogy rátalálunk az útra
- nem a merev
törvények ösvényére -
hanem terád, Krisztus,
aki valóban út vagy:
rajtad keresztül maga
Isten siet felénk.

Kiss Zsuzsa fordítása

HELEN KELLER IMÁJA
(az első siket- vak író, aki főiskolai
diplomat szerzett)

Hiszem, hogy az életet azért kaptuk,
hogy növekedjünk a szeretetben.
Hiszem Istenem, hogy bennem vagy,
miként a nap a fényben,
és az illat a virágban.
Fény a sötétben!
Hang az én csöndemben!

Hiszem az örök életet.
Hiszem, hogy ott enyémekek lesznek
azok az értékek,
melyeket most nélkülözök,
és hogy odaát csodaszép
otthonom lesz, tele színekkel,
zenével, a virágok hajladozásával
és szeretteim arcával.

Michel Quoist (francia pap, író)

TE MÉRTED KI AZ IDŐT

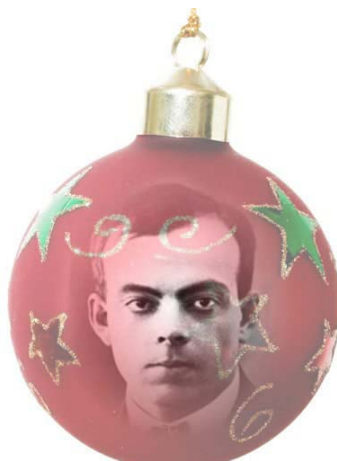
Te, Uram, aki kívül vagy az időn,
csak mosolyogsz, amikor látod,
hogyan viaskodunk mi veled.
Jól tudod, mit csinálsz.
Nem követsz el hibát,
akkor sem követtél el,
amikor kiosztottad az időt az embereknek.
Mindenkinek adtál időt, hogy kiszámíthassa,
mit is akarsz veled.
Igen, van időm, Uram.
Minden idő az enyém, amit nekem adtál:
életemnek éveit,
éveimnek napjait,
napjaimnak óráit.
Az én dolgom csupán,
hogy nyugodtan és tisztán töltsöm;
hogy megtöltsöm úgy, ahogyan Te kívánod,
hogy engedelmeskedjem Neked,
aki a vizet borrrá változtathatod,
mint egykor Kánában tetted...
Uram, többé már nem időt kérek Tőled,
hogy ezt vagy azt tehessem.
Csak kegyelmet kérek Tőled,
hogy a nékem adott időben
azt tegyem, amit Te akarsz.

DAG HAMMARKSJÖLD IMÁJA

(svéd Nobel-díjas diplomata,
az ENSZ második főtitkára)

Uram, adj tiszta elmét -, hogy lássak!
Uram, adj alázatot -, hogy halljak!
Uram, adj szeretetet -, hogy szolgálhassak!
Uram, adj hitet -, hogy benned maradhassak!

Antoine de Saint-Exupéry: Fohász
(francia író és pilóta)

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászok, csak
erőt kérek a hétköznaphoz.
Taníts meg a kis lépések művészetére!
Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és
forgatagában idejében rögzítem a számomra fontos felismeréseket és
tapasztalatokat!
Segíts engem a helyes időbeosztásban!
Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében, elsőrangú
vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez!
Erőt kérek a fegyelmességhez és mértéktartáshoz, hogy ne csak
átfussak az életen, de értelmesen osszam be napjaimat, észleljem
a váratlan örömeiket és magaslatoikat!
Őrizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie!
Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek,
kudarok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó
ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk!
Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt,
akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához!
Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások
mondják meg nekünk.
Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit.
Kérlek, segíts, hogy tudjak várni!
Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra.
Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb
és legtörekenyebb ajándékára méltók lehessünk!
Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és
a megfelelő helyen – szavakkal vagy szavak nélkül – egy kis jószágot
közvetíthessék!
Őrizz meg az élet elszalasztásának félelmétől!
Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van!
Taníts meg a kis lépések művészetére!

ÖVEGES JÓZSEF IMÁJA
(piarista szerzetes, pap, tanár)

Segíts, Jézus, hogy
megnevelhessük a farizeusokat,
fölöslegessé tehesük a hóhérokat,
és jószándékuakat valóra
válthassák a Pilátusok!

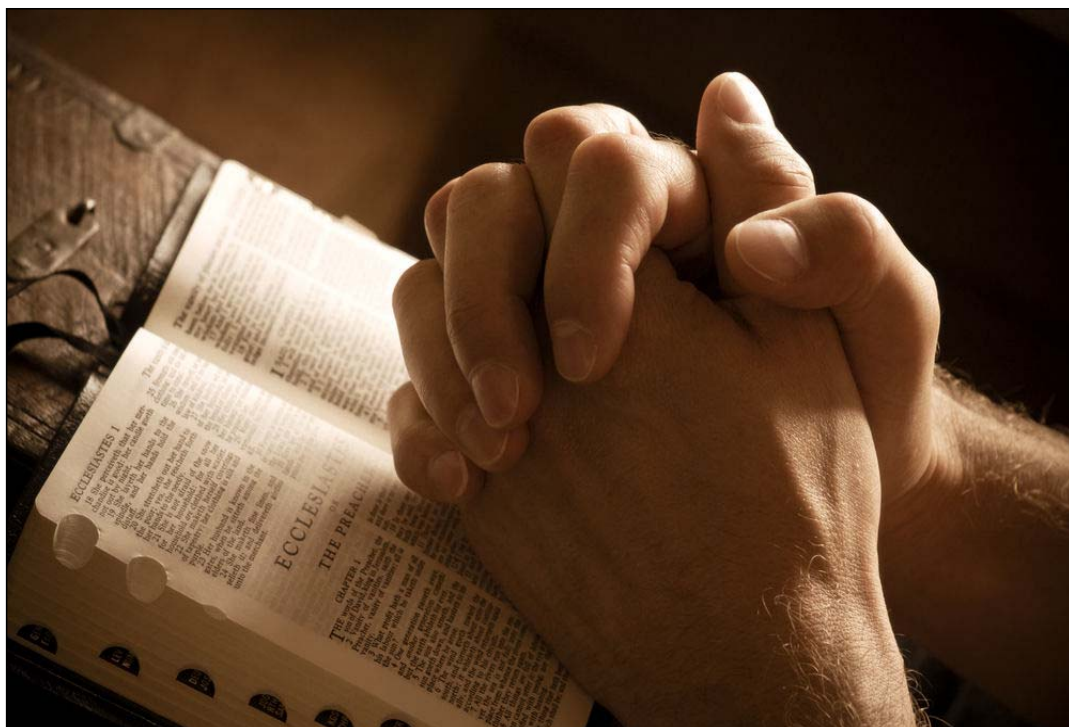
Pilinszky János: A Szentírás margójára

Az ember társas lény. Ben-sőséges fogalmazásban: az ember szeretetre született. Mégis, szeretni is nehéz, s a szeretetet elfogadni is nehéz.

A szeretetre született ember állandó élménye, hogy egyrészt nem szeretik „elég-gé”, másrészt hogy nem engedik szeretni, vagy nem engedik „igazán” szeretni. Ennek a tapasztalatnak, a felebaráti, emberi szeretet tragikumának felsorolhatjuk okait, enyhíthetjük fájalmát, az alapvető ellentmondás akkor is megmarad: szeretetre születünk, de tökéletes megvalósítását hiába keressük a földön.

Az igazi szeretet – ahogy azt a középkori himnuszalköltők elmondották – gyűjteménye minden földi erénynek: alázatos, türelmes, szelíd, áldozatos, hűséges és igazságos. De az igazi szeretet igazi próbája mégis, hogy nem fél a másik ember szeretetétől, hogy elegendő benne a szelídség, a türelem és az alázat ahhoz, hogy elfogadja azt. Hányszor hallunk terhes, idegesítő, elviselhetetlen szeretetről. S hányszor látjuk, kivált a szerelemben, két egymást „szerető” lény párbaját, üldözött és üldözője harcát, a szeretet valóságos kannibalizmusát.

Ezért, az emberi szeretet tragikuma felől nézve is nagy könyv a „könyvek könyve”, az Evangélium. Igéiben az az Isten él, aki engedi szeretni magát! Ez a szeretet legnagyobb ismerve. S aki egyszer is eljutott oda, hogy az Evangélium szavait egészen magához eressze, annak a számára örökre a legmélyebb istenév marad az Evangélium

szeretetérve. Isten az, akit szeretni lehet. Nincs az a szomjúság, ami elriassza. François Mauriac jellemzi így egyik hőseit, ki papnak megy: „Ha valakit szeretett, mindig ő volt az, aki jobban szeret, s az ilyen szívek könnyű prédái Istennek”. Merész fogalmazás, mely lényegében épp a fordítottját jelenti: az ilyen szíveknek egyedül Isten tudja odaadni magát. Sőt, őket hívja csak igazán keblére. Kiknek szeretete elől mindenki megfutott, azokra várakozik legodaadóban Isten – rejtkezve, mégis közeli, láthatatlanul, mégis csodálatos intimitással. Ezért oly vigasztaló egy hosszú nap zaja, zűrzavara után az éjszaka csendjében bele-belelapozni az Evangéliumba. S ez a fölülmúlhatatlan is benne: a szeretet, az isteni szeretet zsenialitása. Sokszor jut eszembe, vajon milyen megrendülést jelenthetett egy görög, vagy

egy latin olvasó számára a Jézussal való első ismerkedés? Hiszen ismerjük a mitológiák kegyetlen istentörvényét, melyben az új isten detronizálta a régit, Zeusz ledöntötte Kronoszt, ahogy az új lomb kitolja a tavalyit, ahogy a bárbar törzsekben a fiú megölte az apát. A fejlődés áldozatot követelt, s e nyers természeti törvényt tükrözte még az istenek születése és halála is. E görög és latin mitológián nevelkedett olvasót bizonyára megdöbbentette, amit az Atya és Fiú kapcsolatáról az Evangéliumban olvasott, mit csodálkozó szívvel és elmével valahogy így fogalmazhatott meg magában: „Íme, egy új Isten, aki tiszta áldozatként önmagát mutatja be Atyjának. A Szentháromság a szeretet győzelme, mely megállította a hosszú sort, a gyilkos evolúció rettenetes folyamatát. A Szentháromságban valóban

az örök Isten jött el végre hozzánk.”

„Ne féljete, én meggyőztem a világot” – mondja Jézus, s mikor ezt mondja, tudjuk, véghetetlen szeretetére gondol. Szeretete az, amit nem lehet fölülmulni, amit nem lehet megkerülni és elfelejteni többé. A szeretet a valóságról alkotott legmélyebb fogalmunk. Jézus szava ettől oly halk, győzelme ettől oly szelíd és türelmes. S ahogy szeretet nélkül nincs öröklét, a szeretet is egyedül az örökben és a tökéletesben nyugodhat meg. Az Evangélium egyetlen hatalmas szeretetért Isten léte mellett, ahogy a Szentháromság titka is legjobban a szeretet logikájával közelíthető meg. Innét az Evangélium örök modernsége.

Új Ember, 1962. június 3.